

Orman Perisinin Gülleri

Bir zamanlar, uzak diyarlarda, yemyeşil ve upuzun ağaçlarla kaplı ormanın içinde genç bir peri kızı yaşarmış. Bu peri kızı çiçekleri çok sever, en çok da gülleri severmiş. Ormandaki kulübesinin hemen yanında rengarenk güllerle donatılmış bir bahçesi varmış. Bu bahçenin gülleri o kadar güzel ve canlıymış ki, görenler hayran kalıyormuş. Peri kızı da bahçesindeki güllerini çok sever, sabah akşam su verir, onları sever, onlarla muhabbet edermiş. Peri kızı her ne kadar bu gül bahçesinde mutlu olsa da, onu üzen bir şeyler varmış. O da çok sevdiği güllerinin zamansız solmasıymış. Peri kızı güllerinin solmalarına çok üzülürmüş.

Doğanın gereği olarak yeşerip açılan güller, bir müddet sonra solup yaprak dökerler. Peri kızı ise bu duruma hiç alışmamış. Güllerinin her zaman canlı ve güzel görünmesini istiyormuş.

Kendi kendine konuşarak;

– “Keşke, hep güllerim böyle güzel kalsa, hiç solmasa! Öyle olsa benden mutlusu olmaz.” diyor.

Bir sabah erken saatte peri kızı bahçesindeki çiçekleri sulamaya çıkmış. Çiçeklerin arasında kara renkte bir gül tomurcuğu çekmiş. Bu kara tomurcuk da diğer gül tomurcukları gibi çok güzelmiş. Fakat rengi diğerlerinden farklıymış. Çok canlı ve güzel bir renk tonundaymış. Bu yüzden peri kızı, kara tomurcuğa daha güzel ve özenli bakmaya başlamış. Her sabah ona “küçük kara tomurcuk büyüyecek, kocaman güzel bir kara gül olacak” diye onu metheden sözler söylüyormuş.

Tomurcuk da bunu anlıyormuş gibi günden güne daha da güzelleşerek büyümüş. Kocaman bir gül olduğunda ise bahçedeki diğer güllerin arasında tıpkı gökyüzündeki güneş gibi ışıldıyormuş. O kadar güzelmiş ki onu görenler kara güle bakmaya doyamıyorlarmış. Peri de bunun farkındaymış ve çok mutluymuş. Fakat kara gülün de bir gün solacağını bildiği için, içten içe bir üzüntü duyuyormuş. Aradan bir gün geçmiş, bir hafta geçmiş, bir ay geçmiş. Bu süre içinde bahçedeki bütün güller solmuş, yerlerini yeni tomurcuklara bırakmışlar: güzel, kara gül dışında! Bir ay geçmesine rağmen kara gül solmamış, benzersiz güzelliğinden hiçbir

şey kaybetmemiş. Peri ilk başta bu işe çok şaşırılmış fakat yine de sevinçliymiş. Çünkü güllerinin en güzeli solmamışmış.

İyi yürekli peri, her gün onu evinin penceresinden seyrediyor, onu özenle suluyor, ona güzel sözler söylüyormuş. Gel zaman git zaman; peri, bu işten sıkılmaya başlamış. Kara gül hiç solmuyormuş, fakat bu periye artık mutluluk vermemeye başlamış. Çünkü peri kara güle dair hiçbir umut taşımıyormuş içinde. Önceden gülleri solduğu vakit, yeni tomurcukların ne zaman çıkacağını merak ederek onlarla sabırla ilgilenir, umutla güllerinin açılacağı zamanı beklermiş. Fakat şimdi kara gül hiç solmadığı için böyle düşünceleri kalmamış. Bu da periyi bir zaman sonra mutsuz etmiş. Yetiştirdiği güllerinin solmamasını isteyerek ne kadar yanlış düşündüğünü anlamış.

Her şeyi doğal haliyle sevmek en güzeliymiş. Bu yüzden o günden sonra orman perisi, doğadaki her şeyi olduğu gibi kabul etmeye karar vermiş. Orman perisi uzun yıllar, bahçesinde yetiştirdiği güllerle beraber evinde mutlu bir hayat sürmüştü.

Kaynak: <https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>